

SCARLETT
SCOTT

IKAR

Skandalozny
VOJVODA

Srdce vie pravdu

SCARLETT
SCOTT

Škandalózný
VOJVODA

Preložila Zuzana Gašparovičová

IKAR

Scarlett Scott
SCANDALOUS DUKE

Copyright © 2020. SCANDALOUS DUKE by Scarlett Scott

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2023 by Zuzana Gašparovičová

Cover design © Dar Albert, Wicked Smart Designs

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8918-5

Venované ockovi.

Máš pravdu.

Všetko to začalo s Johnom P. Elagom

a jeho Pascami v Kanade.

*Ďakujem za slepačiu polievku počas posledného týždňa
pred odovzdaním diela, ktorou si porazil moju nádchu,*

a za to, že si každému, koho si stretol, povedal,

nech si prečíta moje knihy.

PROLÓG

New York City, 1882

„Johanna.“
Bol to nepochybne jeho hlas, hoci sa jej prihovril menom, ktoré už dávno nepoužívala.

Johanna prestala existovať. Pre každého, kto sa nazdával, že ju pozná, bola Rose. Slečna Beaumontová. Rose z New Yorku alebo akékoľvek podobné oslovenie.

Johannou bola roky už len pre seba.

Zovrelo jej žalúdok neblahou predtuchou. Pri pohľade na známú tvár a postavu pred ňou zmeravela. Aj navzdory uplynulým rokmi nečakaného návštevníka okamžite spoznala.

„Čo robíš v mojej hotelovej izbe?“ dožadovala sa odpovede traslávym hlasom, ktorý ju zradil.

Nepochybovala o svojom hereckom talente, ale nebolo jednoduché zakryť skutočný strach. Vyzeral starší, plavé vlasy mu zredli. Nepredstaviteľne sa podobal na otca.

Usmial sa, akoby bol vítaným, príjemným hosťom. „Mám vlastné spôsoby.“

Samozrejme, že má. Drummond McKenna bol mocný muž, rovnako ako býval Michael McKenna. Vodca klubu Smaragd. Dedič obrovského bohatstva a pôvodca zla a utrpenia. Jediný pohľad na brata jej pripomenul šľahy remeňom, ktoré pre neposlušnosť znášala.

„Ako si vedel, kde ma nájsť?“ spýtala sa.

„Rose z New Yorku?“ Pomaly sa pohol k nej. V rukách držal zarámovaný obrázok. „Tvoja tvár je všade, Jojo. Na reklamných letákoch, v novinách, dopekla, kdekoľvek sa pozriem!“

„Nevolaj ma Jojo,“ vyštekla a pozorne si prezrela obrázok, ktorý držal. Spoznala rám, veď ju stál hotový majetok. Avšak cena, ktorú zaň zaplatila, sa nedala porovnať s tým, čo pre ňu fotografia znamenala.

Jediná fotografia, na ktorej bola Pearl, mala pre ňu nevyčísliteľnú hodnotu.

„Prečo nie?“ Drummond fľochol na hnedý rámik vo svojich rukách. „Voláš sa tak, sestrička.“

Nenávidená prezývka z detstva jej pripomenula všetky ťažité útrapy, na ktoré sa snažila zabudnúť. „Som Rose Beaumontová.“

Rose Beaumontová pochádzala z Paríža.

Bola moderná. Vyhľadávaná. Hádanka. Rose Beaumontová bola ženou, akou Johanna túžila byť, hoci v skutočnosti všetkých klamala a hrala len ďalšiu rolu.

„Pre mňa navždy zostaneš Johannou McKennovou,“ povedal jej Drummond. „A navždy budeme mať spoločnú krv.“

„Skazenú krv,“ namietla. „Nepotrebujem to nikde vyhlasovať. Urobila som všetko, čo bolo v mojich silách, aby som sa dostala čo najďalej od muža, ktorý ma splodil.“

Matku z ničoho nevinila. Siobhan McKennová umrela krátko na to, ako priviedla Johannu na svet. Zostali po nej dve deti, vydané napospas tyranskému, zlostnému mužovi, ktorý utápal svoj žiaľ vo whisky.

„Nenávid' otca, koľko chceš, ale ja som tvoj brat, Jojo, a potrebujem tvoju pomoc.“ Drummond sa odmlčal, potom sa zadíval na obrázok. „Vieš, že vyzerá ako víla? Podobá sa na teba v tom veku.“

Škandalózný vojvoda

Johanna na okamih zavrela oči. Zmocnil sa jej nevýslovný bôľ. „Veru áno.“

Zdvihol hlavu a skúmavo ju pozoroval. Mal chladný výraz, na jeho tvári sa nezračila ani štipka súcitu. „Je mŕtva.“

Dve strohé, surové slová. Nepochopiteľné, avšak pravdivé. Na rozdiel od rán bičom na jej chrbte z detských čias Pearlina smrť spôsobila ranu, ktorá sa nikdy nezahojí.

Johannu mimovoľne striaslo. „Áno.“

„Tento obrázok je pre teba vzácny,“ vyriekol Drummond, držiac ho v ruke.

„Je to jediná jej fotka, akú mám,“ priznala, než si stihla zahryznúť do jazyka. Jej myseľ a srdce boli v tej chvíli zajedno. Zúfalo túžili, aby jej ho vrátil. „Prosím ťa, Drummond. Neurob nič...“

V tej chvíli Drummond pustil fotografiu na zem. Prasknutie skla jej vrazilo dýku do srdca. Skríkla. Rozbehla sa a vrhla sa na kolená. Nedbala na to, že ju sklo doreže. Pred očami mala jediný cieľ. Zachrániť obrázok a zabrániť, aby ho ešte viac nepoškodil, alebo úplne nezničil.

Jediná spomienková fotografia na Pearl, ktorou si pripomínala dcérkinu tváričku.

Bratova baganča dupla na rám a uväznila ho pod váhou tela. Ochranné sklo pod podrážkou znovu zachrupčalo.

„Nie!“ zvraskla. Výkrik z hĺbky jej duše. „Daj nohu preč. Je to jediný obrázok s ňou. Jediná pamiatka.“

„Aspoň ti z tváre spadla maska,“ zatiahol nad ňou ľahostajným tónom. „Nie si taká nedotknuteľná, ako predstieraš. Kiežby všetci videli tú vychýrenú Rose z New Yorku takto, na kolenách, plačúc nad rozbitým sklom a starou fotografiou.“

„Neplačem,“ poprela. Oči jej však plávali v slzách a zračilo sa v nich zúfalstvo. Chcela, aby prestal po fotografii šliapať, než narobí ešte viac škody. „Daj tú nohu preč, Drummond.“

Zlovestne sa zachechtal. „Ale nariekaš, sestrička. A nedám ju preč. Pokiaľ mi ty nedáš niečo na revanš.“

Všetko v nej zamrzlo. „Čo chceš?“

V tej chvíli by mu dala všetko, len aby jej vrátil obrázok uväznený pod jeho nemilosrdnou nohou. Zniesla by aj rany bičom. Mučenie. Akýkoľvek trest za spôsob, akým utiekla z rodiny McKennovcov.

„Milé od teba, že sa pýtaš, najdrahšia sestrička.“ Prehovoril síce veselým tónom, avšak nepochybovala, že úmysel za slovami bol rozhodne opačný.

„Čo je to?“ dožadovala sa odpovede. Bola s nervami na konci.

Ako si mohla naivne myslieť, že bude skutočne slobodná? Začala sa obávať odhalenia od chvíle, ako jej sláva narastala a jej portrét visel všade. Roky však plynuli a nič sa nedialo. Zdanlivý pokoj ju učičikal do hlúpej viery, že je konečne voľná.

Stále však bola McKennová.

Nikdy sa nevymaní z okov utrpenia, v ktorých bola od narodenia uväznená.

„Čo myslíš, ako by sa na teba dívali tvoji obdivovatelia, keby vedeli, že si luhárka?“ spýtal sa a prišliapol obrázok pod topánkou. „Myslíš, že by pochopili, že si ich oklamala a predstierala, že si francúzska prístahovalkyňa, ktorá si zmenila meno, celú svoju identitu, akoby si hrala rolu, Jojo?“

Nebolo neobvyklé, že väčšina herečiek vystupovala pod umeleckým menom. Nie všetky si však vymysleli rozprávku o svojom pôvode. Nemali dôvod prisvojiť si cudzí prízvuk. V čase, keď sa jej kariéra rozbíhala, bola veľmi mladá. Nepremýšľala o následkoch svojich rozhodnutí.

Zaklonila hlavu a skúmala bratovu tvár. Rukami a kolenami stále ležala v črepinách, ale nedbala na to. „Vyhrážaš sa mi, Drummond?“

Škandalózný vojvoda

„To je príliš silné slovo,“ odvetil pomaly. „V tomto prípade nie veľmi trefné. Som tvoj brat, ktorý je rád, že ťa našiel po toľkých premárnených rokoch strávených v odlúčení. Prirodzene, že v niekoľkých malých záležitostiach očakávam tvoju pomoc. Ak mi nemôžeš pomôcť, je mi ľúto, ale budem nútený podeliť sa s tvojimi cititeľmi a fanúšikmi o tvoje pravé meno a pôvod.“

Došla jej trpezlivosť. Dorezanými a krvácajúcimi rukami schmatla jeho baganču. Krv zašpinila kožu topánky, ale v zúfalstve, ktoré sa jej zmocnilo, na to nedbala.

Stoj čo stoj musí mať fotografiu s Pearl a zároveň ochrániť tajomstvo Rose Beaumontovej. Celý život pracovala, bojovala a tápala, hrala stovky rolí, učila sa naspamäť tisíce riadkov textu, študovala skvelých hercov a herečky. Urobila všetko preto, aby získala úspech, urobila zo seba niekoho a stala sa Rose.

Nemohla riskovať, že pravda vyjde najavo. Nezniesla by, keby sa verejnosť dozvedela, že Rose Beaumontová neexistuje, že nie je Francúzka, ale írka prisťahovalkyňa, ktorá v pätnástich utiekla z domova ku kočovnej spoločnosti. Keby nemala javisko, nezostalo by jej nič. Žiadne prostriedky, aby sa užívala, žiadna nádej do budúcnosti. Dala by prednosť smrti, aspoň by bola s Pearl.

Hoci sa zo všetkých síl snažila, jej brat bol vyšší a silnejší. Krvavé ruky sa jej šmýkali, boleli ju od črepín, no ťažkú baganču neodtísla.

„Čo odo mňa chceš?“ spýtala sa zúfalo, odovzdajúc sa osudu.

Utekať sa dá dovtedy, kým ťa minulosť nedostihne.

PRVÁ KAPITOLA

Londýn, 1883

Pôvab a talent, ktorý Rose Beaumontová predviedla na javisku, Felixa oslnili. Bolo zrejmé, prečo je najvychýrenejšou herečkou v New York City a prečo ju vodca írskych republikánov Drummond McKenna, zodpovedný za bombový útok na londýnskej železnici, chce dostať do jeho postele. Felix mal plán. Využije jej krásu. Naláka McKennu a odovzdá ho spravodlivosti.

Nateraz sa však uspokojí so šampanským.

Odpil si. Nespúšťal zrak z volavky ani z opačného konca prepychovej tanečnej sály Thea Savilla, kde sa na počesť Rose z New Yorku stretli herci a najvýznamnejší patróni umenia z mesta. Na Thea bol spoľah, že usporiada kráľovskú hostinu s množstvom sluhov, francúzskych jedál, drahého a vybraného šampanského a elegantne zhýralou spoločnosťou.

Na Felixa, vojvodu z rodovej línie siahajúcej prakticky do čias Viliama Dobyvateľa, bohatstvo a pompéznosť nerobili dojem. Ani ženy nedokázali počariť mužovi, ktorý stratil jedinú ženu, akú kedy miloval.

Rose Beaumontová však áno.

Vo svetle plynových lúčok poskytovala veľkolepý pohľad. Odetá do večerných šiat sýtej bordovej farby so zlatistými

vlasmi, zapletenými do zložitého gréckeho vrkoča, neušla pozornosti žiadneho džentlmena v sále. Na hebkom krku sa jej trblietali rubíny a zlato a vystavovala na obdiv bujné poprsie a úzky, zošnúrovaný pás.

Pozoroval ju síce preto, aby doladil svoju stratégiu, nemohol však poprieť, že ju obdivuje rovnako ako zvyšok úbohých chlapíkov v sále, civejúcich na jej krásne krivky. Videl ju na javisku a jej stelesnenie Mirandy ho natoľko uchvátilo, až takmer pozabudol, kvôli čomu zavítal do divadla.

Theo sa ju očividne snažil upútať a zabával ju vtipnými rečičkami. Pri smiechu zakláňala hlavu, vyzerala pri tom tak rozkošne, až Felix na okamih prestal myslieť na svoj zámer.

Neprekvapovalo ho, že je z nej Theo vo vytržení. Rose Beaumontovú síce pozval hosťovať do svojho divadla preto, aby urobil Felixovi láskavosť, ale príchod preslávenej Rose z New Yorku sprevádzalo toľko ovácií, že sa popredné divadlo tešilo neobyčajnej pozornosti. Saville sa tiež chcel slečne Beaumontovej votrieť do priazne a nasadil povestný chlapčenský úsmev, ktorým zlákal do postele mnohé ženy.

Felixov starostlivo pripravený plán nesmie narušiť Theova nenásytná túžba dostať sa každej ženskej pod sukňu. Vojvoda dopil šampanské, položil prázdny pohár sluhovi prechádzajúcemu okolo na tácku a vykročil k objektu svojho záujmu.

S nevôľou musel skonštatovať, že Rose Beaumontová je zblízka ešte úchvatnejšia. Jej oči boli modré a priehľadné, s nádychom sivastej, mala plné, našpúlené ružové pery a koketne vyhrnutý nos. Bola stelesnením krásy a uvedomovala si svoju moc a vplyv nad opačným pohlavím.

Ich zraky sa skrížili a z očí im vyšľahli blesky. Elektrický výboj zasiahol Felixove zmysly a pohol niečím, čo v jeho vnútri dlho driemalo a začalo sa rodiť čosi hlboké a silné.

Škandalózný vojvoda

Celým telom mu prebehla triaška a jeho mužnosť sa prebudila k životu.

Zmeravel. Zacítil vôňu ružových lupeňov. Hattie mala podobný parfum. Zavalili ho boľavé spomienky, no rýchlo ich zahnal. Nezniesol predstavu, že bude ženu, ktorá sa delila o lôžko s netvorom Drummondom McKennom, porovnávať s milovanou ženou.

„Winchelsea,“ pozdravil ho naradovane Theo. „Môžem ti predstaviť slečnu Rose Beaumontovú? Najnovší a najkrajší prírastok do našej hereckej rodiny divadla Koruna a trnie, ktorá k nám zavítala z New Yorku?“

Kráska upierala na Felixa podmanivý pohľad. Vzдорovito ho opätoval. Odpor, nazhromaždený ešte kým nebola viac ako meno na papieri, sa záhadne stratil. Felixov náhly nával zraniteľnosti by vysvetľovala jej nevšedná zmyselnosť a vôňa ruží a citrusov, predsa len odlišná, ako sa pôvodne nazdával.

Vystrúhal jej galantnú poklonu. Dávno nedvoril žene. S nevôľou si pripomenul, že teraz to robí z povinnosti vyplývajúcej z oddanosti službe Jej veličenstvu.

„Slečna Beaumontová,“ oslovil ju a vystrel chrbát. „Prijmite môj najúprimnejší kompliment k vášmu dnešnému výkonu na javisku. Zažiarili ste ako skutočná hviezda.“

„Ďakujem vám,“ odvetila s nepreniknuteľným výrazom na tvári a skúmavo si ho obzerala. „Ste veľmi milý.“

Jej zastretý hlas v ňom rozozvučal tú správnu strunu, zapálil knôt túžby, ktorú nechcel cítiť. Prečo musí byť tak čertovsky krásna? Významne žmurkol na dlhoročného priateľa Thea.

Ten pochopil, o čo ho žiada, a ledabolo vyriekol: „Ospravedlňte ma, prosím. Musím zájsť za šéfkuchárom. Poznáte to, náladový Francúz. Slečna Beaumontová, Winchelsea.“

S grációznou eleganciou pantera odkráčal a Felix so slečnou Beaumontovou osameli. Felix nečakal, že Theo odíde tak rýchlo, a zanechá ho nepripraveného.

„To bolo až príliš okaté,“ vyriekla slečna Beaumontová hlasom, ktorým dostala obecenstvo na kolená. Niesol stopy francúzskeho prízvuku, ktorý pri jej prvých vystúpeniach zreteľne chýbal.

„Prosím, slečna Beaumontová?“ spýtal sa ostrejšie, než zamýšľal.

Strácal pôdu pod nohami. Aj predtým mal milenky. Celý život pracoval v štátnych službách. Riešil komplikované prípady, vyšetroval zločiny, čelil nebezpečenstvu, riskoval život, na vlastné oči videl škaredé následky brutálneho násillia. Z poprednej línie bol svedkom explózie železničných vagónov, z ktorých ostali len vraky.

Ešte nikdy však neplnil úlohu zvodcu milenky hlavného vodcu sprisahania.

„Pán Saville,“ pokračovala slečna Beaumontová. „Odišiel, aby ste mali príležitosť hovoriť so mnou.“

„Pohnútky pána Savilla mi nie sú známe,“ vykručal sa Felix.

Dobre vedel, čo bolo hnacím motorom jeho priateľa a majiteľa divadla: peniaze a k tomu cundra zdarma, za ktorú mu Felix zaplatil, aby ju do jeho divadla dostal, všetko v mene umenia.

„Odpusťte mi, ale zabudla som vaše meno,“ vyriekla. „Ste Wintersby?“

„Winchelsea,“ precedil cez zuby.

Roztržitosť len predstierala. Bol si istý, že v nej zapálil iskierku záujmu. Cítila ich vzájomnú príťažlivosť, ktorá bola možno len prirodzenou živočíšnou žiadostivosťou, no nemýlil sa. Už dlhšie sa nevenoval milostným hrám, ale nie

Škandalózný vojvoda

tak dávno, aby sa mu z pamäte vymazali základné mužské potreby.

„Samozrejme,“ usmiala sa, ale jej oči zostali chladné. „Winchelsea. Nie som žiadna mladá naivka. Viem, čo chcete.“

Rozbúchalo sa mu srdce a na chrbte ho zamrazilo. Tušila, kto je? Vari poznala jeho skutočné zámery? Pochyboval o tom. „Vážne? Rácte ma poučiť, slečna Beaumontová. Čo chcem?“

Podišla k nemu tak blízko, až sa volán jej červených hodvábnych šiat obtrel o jeho nohavice. „Chcete mňa.“

Stručné a výstižné.

Vydýchol si úľavou. Nič netušila. Myslela si, že je do nej celý paf. Pristúpi na túto komédiu. Podišiel k nej. Nie natoľko blízko, aby ju pobožkal, ale dosť na to, aby ich rozhovor nezachuli nepovolané uši. Hltal ju očami. Mala plné pery a veľké, iskrivé oči. Planul v nich oheň, ktorý mohla len predstierať, bola predsa vynikajúca herečka, ale nemyslel si to. Donebavolajúca nespravodlivosť, ak toto stvorenie patrilo bezcharakternému lotrovi.

„Ak vás aj chcem, slečna Beaumontová,“ vyriekol, hltajúc ju očami. Túto časť role splní poľahky. Skutočne sa mu páčila, i keď to nevedel vysvetliť. „Čo by ste mi odpovedali?“

Našpúlila pery. Mala neodolateľný úsmev. „Že mi lichotíte, ale nemôžete ma mať.“

Dopekla!

Mohol tušiť, že Rose z New Yorku mu len tak ľahko nepadne do náručia. Bude to ťažký boj, ale o to triumfálnejšie víťazstvo. Odhodlanosť mu nikdy nechýbala, a ani tentoraz nebol ochotný vzdať sa. Podľa jednoznačných dôkazov bola táto nádherná potvora zdrojom cenných informácií týkajúcich sa jej milenca.

„Hovoríte to s takým presvedčením, moja drahá,“ žmurkol na ňu v úlohe milovníka, v ktorej sa rozhodol pokračo-

vať. Jeho poslanie bolo príliš chúlостivé a dôležité. „Ale ja som muž, ktorý nevie odolať výzve.“

„Niektorým výzvam je lepšie odolať,“ odvetila. Odmietla ho, ale neurobila najmenší pokus ustúpiť od neho.

Felix ju nepresviedčal, len sa spýtal: „Lepšie pre koho?“

Z tváre sa jej vytratil úsmev a v očiach sa odzrkadlil smútok celého sveta, ktorý si predtým nevšimol. „Určite pre vás.“

Kto spôsobil podivný svetabôľ, ktorý zaznel v jej zamatomom hlase? Pocítil nutkanie zistiť to, odhaliť jej tajomstvá, nie preto aby splnil úlohu, ale bolo v nej niečo nevšedné. Nedoľolí však, aby mu to prerástlo cez hlavu a nechal sa obalamutiť jej pôvabmi.

Z pružného tela sálalo teplo. Aj uprostred tanečnej sály plnej ľudí vnímal len ju, akoby boli sami. Jej príťažlivosť v ňom nechtiac prebúdzała mužnosť, dávala mu prísľub raja. Už si ani nepamätal, kedy ho nejaká žena naposledy zaujala.

Dopekla!

Bol tak pohltentý prácou pre Ministerstvo vnútra a starostlivosťou o Verity, že sa ani neobťažoval zaobstarať si po poslednom romániku novú milenkku. Určite preto sa mu v žilách vzbúrila krv. Nečakal, že by v ňom prebudila zmysly po tom, čo vedel o jej väzbe na McKennu. Veril sám sebe, že nepodľahne pokušeniu.

„Dovoľte, aby som to posúdil sám, slečna Beaumontová,“ ozval sa napokon. „Možno by sme sa mohli pohovárať v súkromí a lepšie sa spoznať.“

Theo bol pôžitkář. Vedel oceniť význam pohodlných, súkromných a početných izieb. Felix bol uňho ako doma. Zamieril na koniec chodby, kde sa nachádzal červený salón.

Tam zrealizuje svoj plán. Existoval len jeden dôvod, prečo sa zaoberal Rose Beaumontovou, a nebolo to jej pekno

Škandalózný vojvoda

tváričkou či postavou, ani záhadnou minulosťou, a už vôbec nie hladom, ktorý v ňom prebudila.

Potreboval zistiť všetko, čo vedela o Drummondovi McKennovi. Využije ju a potopí loď toho sviniara, než ublíži ďalším nevinným.

Mala ho odmietnuť okamžite! Johanna pochopila svoj omyl hneď, ako ju vojvoda manévroval z tanečnej sály. Vlastne už predtým, keď sa doňho zavesila. Nemala sa ho dotýkať. Už raz, pred rokmi, podľahla silným emóciám a spôsobili jej príliš veľa bolesti.

Cítila sa unavená životom. Všetci ju poznali ako Rose Beaumontovú, pseudonym sa stal jej súčasťou. Túto rolu hrala najlepšie a neustále ju zdokonaľovala. Rada si myslela, že Rose je jej štítom, čarovným plášťom, ktorý si navliekla, aby ju chránil pred všetkým a každým, na koho chcela zabudnúť.

Vojvoda z Winchelsea otriasol tou rolou. Zbavil ju štítu. Na krátky, bláznivý okamih, keď jej navrhol, aby sa spolu odobrali do inej miestnosti, pozabudla, že je Rose. Dovolila si byť zase Johannou. Jej ostražitosť povolila.

Mal milé oči.

Seriózný vzhľad.

Na prvý pohľad niesol na pleciah veľkú zodpovednosť.

Na tom teraz nezáležalo. Bol nebezpečný. Rozpoznala úprimný obdiv v jeho pohľade, telesný hlad, do očí bijúcu zmyselnosť. Videla to v tvárach stoviek mužov.

Až doteraz ju ani jeden nedostal tak ľahko do pukušenia. Ani keď ju nezáväzovali tajomstvá a lži. Tajné dokumenty a výbušnina ukryté v kufri v jej hotelovej izbe ju pálili ako žeravé uhlíky. Vedela, čo s nimi musí urobiť, ale svedomie ju aj tak ťažilo.

Vojvoda ju viedol mlčky do jemne osvetlenej, šarlátovej miestnosti. Zavrel dvere a utlmil tak tóny orchestra z tanečnej sály a bujarú, zhýralú zábavu vo vedľajších izbách.

Bola príliš ľahkomyselná, keď sa nechala presvedčiť a zostala s ním osamote. Nikdy nemala súhlasiť. Plavba po Atlantiku a skúšky v divadle ju vyčerpali a strach z brata a obavy, že sa jej nikdy nepodarí mu uniknúť, ju obrali o všetky sily a zdravý rozum. Na parkete to vrelo a Johanna zatúžila utiecť z virvaru do ticha.

„Sme tu,“ povedal. Dve obyčajné slová, no do hĺbky ju rozrušili.

Bolo to jeho úsečným, aristokratickým hlasom? Hlbokým barytónom? Mužskou vôňou santalového dreva a jan-táru? Bola sama už s toľkými mužmi, ktorí po nej túžili. Uchádzali sa o ňu mocní a bohatí muži a ona ich všetkých odmietla. Šľachta v nej už nevzbudzovala obdiv ako kedysi.

Vojvoda z Winchelsea v nej z neznámeho dôvodu vyvolával ostych. Uvoľnila si ruku z jeho paže a odstúpila od neho.

Aby nabrala stratenú rovnováhu, pripomínala si, kým je. Povestnou Rose z New Yorku. Fotografie s jej podobizňou sa vyrábali na tisíce. Pobláznila každého chlapa, no ani jeden ju nemohol mať.

Johanna sa mu postavila zoči-voči, obrniac sa proti mocnému magnetizmu, aký z neho vyžaroval. „Ak uvažujete o tom, že zo mňa urobíte svoju milenkú, vaša milosť, musím vás viesť z omylu.“

„Vyzeráte vyčerpane, slečna,“ namietol prívetivo. „Chcem vám objasniť svoje zámery.“

Naklonila hlavu nabok. „Nemusíte. Sú dosť priehľadné. Už dlho sa živím herectvom. Nie ste prvý, kto mi robí návrhy. A zrejme ani posledný. Avšak moja odpoveď zostane vždy rovnaká.“

Škandalózny vojvoda

Zmyselnými perami mu preletel nebadaný úsmev. Jej slová prijal zdanelivo bez povšimnutia. „Nedáte si koňak, slečna Beaumontová?“

Vykročil k servírovaciemu stolčeku, ktorý si predtým nevšimla. V Savillovom dome sa očividne vyznal. Ktovie, či tu dvoril aj iným herečkám. Pri predstave, že je s druhou, jej zovrelo žalúdok. Prečo ju to vykoľajilo?

Nič pre ňu neznamenal a vôbec ho nepoznala. Po dnešku ho pravdepodobne už neuvidí. Navyše mala vážnejšie starosti. Nemohla si dovoliť zaplietť sa so žiadnym mužom, nieto ešte so šľachticom, ktorý by ju nikdy nebral za rovnocennú.

Nespúšťajúc z nej hrejivý pohľad, čakal na odpoveď.

„Áno, ďakujem,“ odvetila a dívala sa, ako do dvoch pohárikov rovnomerne rozliat alkohol.

Možno jej trochu zlatistého moku upokojí nervy, alebo ju vylieči z čudnej náklonnosti voči sebaistému vojvodovi a zbaví ju pocitu spriaznenosti, ktorá nesmie pokračovať. Dávno si slúbila, že sa viac nedopustí hlúpych omylov.

Londýn pre ňu predstavoval šancu vyslobodiť sa z okov New York City, kde za sebou zanechala všetkých duchov a bolestné spomienky. Nemohla sa odovzdať šarmu príťažlivého vojvodu, ktorý nemal potuchy, koľkým utrpením si v živote prešla.

Podišiel k nej a podal jej pohárik. „Prímerie, slečna. Nevykročili sme správnou nohou a ja sa to pokúsim napraviť.“

Vzala od neho pohárik a zavadila o jeho prsty. Telom jej prebehla triaška, akoby ju zasiahol blesk. Koňak jej vyšplechol z pohára na ústa a ich ruky.

Líca jej sfarbil rumenec. Neverila, že sa ešte dokáže začervenat', azda len na javisku ako súčasť výstupu. „Odpustíte mi nešikovnosť, vaša milosť.“

Na jej elegantných rukavičkách sa objavili tmavé fliáčiky a ani jeho nezostali bez poškvrny.

„Niet čo odpúšťať,“ povedal mierne a vzal jej z rúk pohár.
„Prijmite moju pomoc.“

Bezradne sa prizerala, ako položil poháriky na stôl a stiahol si rukavice. Pohľad na jeho veľké ruky s dlhými prstami, posiate jemnými chlčkami, ju rozrušil. Takmer každý večer sa jej na javisku dotýkali ruky rôznych mužov, neboli pre ňu ničím zaujímavým, novým ani neznámym.

Prečo v nej práve tieto rozhoreli plameň túžby?

„To nie je nutné,“ zaprotestoala. „Moje rukavice uschnú.“

„Nezmysel.“ Vybral si vreckovku s monogramom a zručne jej stiahol rukavičku.

Johanna nepopierala, že doteraz mal na ňu zvláštny vplyv, ale dotyk jeho nahej pokožky zrúcal všetky jej obranné mechanizmy. Túžba sa v nej prebudila k životu. Bradavky jej stvrdli a bolestivo sa obtierali o tvrdý korzet. Zhlboka sa nadýchla, aby nabrala stratenú rovnováhu.

Kým Johanna tíšila rozihrané nervy, on zostal pokojný a nevzrušený. Hodvábnou vreckovkou jej zľahka utieral prsty, akoby sa o iných staral bežne. Pochybovala o tom.

Ako vojvoda mal určite armádu sluhov, ktorí plnili jeho príkazy.

Navzdory tomu venoval zničeným rukaviciam a jej poliatej ruke až prehnajúcu pozornosť a so sklonenou hlavou ich sústredene utieral.

„Ďakujem vám, vaša milosť,“ vyriekla zadychčane.

Popudilo ju to. Musí sa upokojiť a nasadiť si masku.

„Bohužiaľ vám dlžím jedny rukavice,“ vyriekol a vzhliadol hore, nepúšťajúc jej ruku zo svojej.

Na omamný okamih ju zelené oči v odtieni jarnej trávy chytili do pasce.

„Nič mi nedlžíte,“ namietla. Nikdy neprijímala dary od mužov.